

264

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 22 września 1989 r.

w sprawie ogólnego zezwolenia dewizowego.

Na podstawie art. 5 ust. 3, art. 8, art. 13 ust. 2 i art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 15 lutego 1989 r. — Prawo dewizowe (Dz. U. Nr 6, poz. 33) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Zezwolenia na wywóz wartości dewizowych za granicę i przywóz do kraju waluty polskiej

§ 1. Ilekroć w zarządzeniu zezwala się na wywóz za granicę lub przywóz do kraju waluty polskiej albo na wnoszenie jej na obce statki, zezwolenie nie dotyczy monet o jednostkowej wartości nominalnej przekraczającej 50 złotych, będących w Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej prawnym środkiem płatniczym, z wyjątkiem, o którym mowa w § 8 i 9.

§ 2. 1. Zezwala się osobom krajowym przekraczającym granicę państwową na wywóz za granicę waluty polskiej w kwocie nie przekraczającej 250.000 zł.

2. Wywiezioną walutę polską można wydatkować po przeprowadzonej kontroli dewizowej:

- 1) na zakup artykułów konsumpcyjnych w miejscach sprzedaży tych artykułów:
 - a) w polskich środkach komunikacji na trasach zagranicznych,
 - b) w środkach komunikacji należących do państw, z którymi Polska Rzeczpospolita Ludowa rozlicza się na podstawie umów o płatnościach niehandlowych, w czasie ich przebiegu w tych państwach,
- 2) na zakup biletów i miejscówek w polskich środkach komunikacji na trasach zagranicznych:
 - a) na miejsca sypialne w polskich wagonach kolejowych oraz na polskich statkach na liniach zaczynających się i kończących się w granicach państw, o których mowa w pkt 1 lit. b),
 - b) na miejsca do leżenia w polskich wagonach kolejowych komunikacji międzynarodowej,
 - c) na przejazd polskimi statkami, autobusami oraz samochodami na liniach zaczynających się i kończących się w granicach państw, o których mowa w pkt 1 lit. b),
- 3) na zakup waluty obcej państwa, z którym Polska Rzeczpospolita Ludowa rozlicza się na podstawie umów o płatnościach niehandlowych na podstawie talonów Narodowego Banku Polskiego.

3. Zezwolenia, o których mowa w ust. 1, udziela się z zastrzeżeniem powrotnego przywozu do kraju nie wydatkowanej waluty polskiej.

§ 3. Zezwala się osobom krajowym i zagranicznym na wywóz swoich imiennych książeczek oszczędnościowych

wystawianych w walucie polskiej oraz książeczek czekowych do rachunków oszczędnościowych prowadzonych w walucie polskiej bez prawa realizacji za granicą na inne cele niż wymienione w § 2 ust. 2 i pod warunkiem powrotnego ich przywozu do kraju.

§ 4. Zezwolenia, o których mowa w § 2 ust. 1 i § 3, nie dotyczą osób krajowych wyjeżdżających za granicę w celu zamieszkania.

§ 5. Zezwala się osobom zagranicznym — obywatelom państw, z którymi Polska Rzeczpospolita Ludowa rozlicza się na podstawie umów o płatnościach niehandlowych:

- 1) na przywóz z tych państw i powrotny wywóz do tych państw waluty polskiej w kwocie określonej w imiennym dokumencie potwierdzającym nabycie tej waluty w banku lub uprawnionej instytucji państwa, którego obywatelem jest osoba zagraniczna, zgodnie z porozumieniem banków centralnych,
- 2) na wywóz do tych państw czeków w walucie polskiej wystawionych w tych państwach i waluty polskiej pochodzącej z wymiany przez obywateli tych państw walut obcych, czeków i czeków podróźniczych w polskim banku dewizowym lub w kasie walutowej prowadzonej na podstawie zezwolenia dewizowego.

§ 6. 1. Zezwala się osobom krajowym na wywóz za granicę:

- 1) walut obcych, czeków oraz czeków podróźniczych (travellers cheques) wystawianych w walucie obcej, nabytych na cele podróży i pobytu za granicą w bankach, biurach podróży lub innych instytucjach w kraju, uprawnionych do sprzedaży na te cele środków płatniczych,
- 2) walut obcych wymiennalnych, pochodzących z realizacji zagranicznych przekazów bankowych i pocztowych, czeków, weksli i akredytyw pieniężnych,
- 3) czeków i czeków podróźniczych wystawionych w walucie obcej za granicą,
- 4) walut obcych, czeków i czeków podróźniczych pochodzących z rachunków walutowych „A” i „S” oraz z realizacji wkładów oszczędnościowych w walutach wymiennalnych, potwierdzonych certyfikatami depozytowymi.

2. Waluty obce, będące prawnym środkiem płatniczym w państwach innych niż państwa, z którymi Polska Rzeczpospolita Ludowa rozlicza się na podstawie umów o płatnościach niehandlowych, mogą być wywiezione przez krajową osobę fizyczną do wysokości 500 dolarów USA lub ich równowartości, bez potrzeby udokumentowania ich pochodzenia z tytułów, o których mowa w ust. 1.

3. Wywóz za granicę wartości dewizowych, o których mowa w ust. 1, może nastąpić pod warunkiem ich przeznaczenia za granicę wyłącznie na zakup rzeczy ruchomych i usług oraz na pokrycie innych wydatków związanych z podróżą.

4. Wywóz za granicę walut obcych zgromadzonych na rachunkach walutowych „S” może nastąpić tylko do państw, z którymi Polska Rzeczpospolita Ludowa rozlicza się na podstawie umów o płatnościach niehandlowych.

§ 7. 1. Zezwala się osobom zagranicznym na wywóz za granicę:

- 1) walut obcych, pochodzących z realizacji zagranicznych przekazów bankowych i pocztowych, czeków, czeków podróźniczych, weksli i akredytyw pieniężnych,
- 2) czeków, czeków podróźniczych wystawionych w walucie obcej za granicą,
- 3) walut obcych zgromadzonych na rachunkach walutowych „C”, pochodzących z:
 - a) realizacji zagranicznych przekazów bankowych i pocztowych, czeków, czeków podróźniczych, weksli oraz akredytyw pieniężnych,
 - b) wpłat w kraju kwot przywiezionych lub przesłanych z zagranicy w granicach kwot uwidoczonych w zgłoszeniu dewizowym, potwierdzonym przez polski urząd celny podczas odprawy celnej na granicy albo podczas kontroli zagranicznych przesyłek pocztowych,
 - c) realizacji w kraju dyspozycji osób krajowych w wykonaniu umów zawartych przez te osoby z posiadaczem rachunku, z zachowaniem polskich przepisów dewizowych, w tym także umów w zakresie handlu zagranicznego,
 - d) rachunków bankowych podmiotów zagranicznych prowadzących działalność gospodarczą na terytorium Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i dopuszczonych do przekazania za granicę na podstawie odrębnych przepisów,
 - e) realizacji przelewów z rachunków walutowych „C” innych osób zagranicznych, w tym również z tytułu realizacji spadku, zapisu lub dyspozycji na wypadek śmierci,
 - f) tytułu orzeczenia w postępowaniu karnym, karnym skarbowym, w sprawach o wykroczenia, cywilnym i administracyjnym, przyznającego osobom zagranicznym waluty obce,
 - g) tytułu zwrotu kwot uprzednio podjętych z tego rachunku w celu wywozu za granicę, w razie gdy wyjazd nie doszedł do skutku, oraz nie zrealizowanych przekazów za granicą i przelewów na rzecz instytucji krajowych,
 - h) realizacji przelewów z rachunków walutowych „A” osób krajowych w razie zmiany statusu dewizowego posiadacza rachunku walutowego „A” oraz z tytułu dyspozycji na wypadek śmierci dokonanej na rachunku walutowym „A”,
 - i) wymiany waluty polskiej na waluty obce przez Narodowy Bank Polski na podstawie odrębnych przepisów,
 - j) wygranych w kasynach gry, prowadzonych na podstawie zezwolenia dewizowego,

4) czeków i czeków podróźniczych wystawionych w walucie obcej pochodzącej z tytułów, o których mowa w pkt 3,

5) walut obcych, wygranych przez te osoby w kasynach gry, prowadzonych na podstawie zezwolenia dewizowego, po okazaniu imiennego zaświadczenia kierownika kasyna o wysokości wygranej.

2. Waluty obce, чеки i чеки podróźnicze pochodzące z rachunków walutowych „C” mogą wywozić również osoby krajowe umocowane do dysponowania saldem tych rachunków.

§ 8. 1. Zezwala się osobom krajowym i zagranicznym na wywóz za granicę:

- 1) monet złotych w postaci stanowiącej wartość dewizową,
- 2) monet będących w Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej prawnym środkiem płatniczym

— nabytych w kraju dla celów numizmatycznych za waluty obce w przedsiębiorstwie lub instytucji uprawnionych do ich sprzedaży.

2. Wywóz, o którym mowa w ust. 1, może nastąpić na podstawie zaświadczenia wystawionego przez uprawnione przedsiębiorstwo lub instytucję, stwierdzającego sprzedaż tych monet imiennie określonej osobie.

§ 9. Zezwala się osobom krajowym i zagranicznym na przywóz z zagranicy monet z kruszców szlachetnych będących w Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej prawnym środkiem płatniczym.

§ 10. 1. Zezwala się osobom krajowym przekraczającym granicę państwową w okresie zatrudnienia ich albo stażu naukowego lub szkoleniowego za granicą na powrotny wywóz przywiezionych do kraju wartości dewizowych, niezależnie od kwot wywożonych na podstawie zezwolenia, o którym mowa w § 6 ust. 2.

2. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, ma zastosowanie również do powrotnego wywozu za granicę wartości dewizowych przez osoby krajowe należące do załogi polskich statków albo do obsługi innych polskich środków komunikacji międzynarodowej.

3. Powrotny wywóz waluty państwa sąsiadującego w kwocie nie przekraczającej równowartości 50.000 zł przez osoby krajowe, o których mowa w ust. 1, zatrudnione w tym państwie, codziennie przekraczające granicę państwową na podstawie dowodów osobistych lub równoznacznych dokumentów, może następować bez potwierdzenia przez urząd celny przywozu tej waluty.

§ 11. 1. Zezwala się na wywóz za granicę następujących wartości dewizowych znajdujących się w kasie polskiego statku:

- 1) walut obcych należących do armatora statku, w kwocie przez niego ustalonej, na koszty związane z rejsem statku,
- 2) walut obcych i innych wartości dewizowych emitowanych lub wystawionych w walutach obcych oraz złota w postaci stanowiącej wartość dewizową, należących do członków załogi statku, jeżeli zostały złożone na przechowanie w kasie statku przed wejściem

statku do polskiego obszaru celnego i zgłoszone pisemnie przez kapitana statku urzędowi celnemu przy odprawie wejściowej ze wskazaniem wartości należących do poszczególnych osób; podejmowanie przez deponenta walut i innych wartości dewizowych nie podlega ograniczeniom dewizowym,

- 3) waluty polskiej należącej do członków załogi statku, zdeponowanej w kasie statku ponad kwoty dozwolone do wywozu zgodnie z przepisami § 2, z zastrzeżeniem powrotnego przywozu wywiezionej kwoty.

2. Waluta polska zdeponowana w kasie statku (ust. 1 pkt 3) nie może być w czasie od zakończenia odprawy celnej wyjściowej statku do zakończenia odprawy celnej wejściowej w porcie polskim wydawana jej deponentom, chyba że nastąpiło zwolnienie (wymustrowanie) członka załogi statku za granicą. W tym ostatnim wypadku podjęcie kwoty z kasy statku potwierdza kapitan statku w zaświadczeniu uprawniającym do powrotnego przywozu.

3. Przeniesienie depozytu wartości dewizowych członka załogi z kasy polskiego statku do kasy innego polskiego statku nie wymaga zezwolenia dewizowego.

§ 12. Zezwala się osobom krajowym należącym do personelu obsługi miejsc sprzedaży artykułów konsumpcyjnych oraz sprzedaży biletów i miejscówek za walutę polską w polskich środkach komunikacji międzynarodowej na wywóz za granicę waluty polskiej i obcej oraz przywóz do kraju waluty polskiej stanowiącej pogotowie kasowe w kasie oraz uzyskaną ze sprzedaży.

§ 13. 1. Zezwala się osobom krajowym fizycznym — pracownikom podmiotów gospodarczych na wywóz za granicę z rachunków walutowych tych podmiotów walut obcych wymiennalnych i czeków do wysokości 10.000 dolarów USA lub ich równowartości na cele zakupów towarów i usług związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą oraz na pokrycie kosztów podróży.

2. Zezwala się osobom krajowym fizycznym — pracownikom podmiotów gospodarczych na wywóz do państw, z którymi Polska Rzeczpospolita Ludowa rozlicza się na podstawie umów o płatnościach niehandlowych, walut obcych tych państw w wysokości określonej w porozumieniach banków centralnych oraz czeków łącznie do wysokości 1000 rubli lub ich równowartości na pokrycie kosztów podróży.

Rozdział 2

Zezwolenia na przekaz za granicę wartości dewizowych

§ 14. 1. Zezwala się osobom krajowym i zagranicznym na przekazanie do państw, z którymi Polska Rzeczpospolita Ludowa rozlicza się na podstawie umów o płatnościach niehandlowych, na rzecz osób zagranicznych — obywateli i osób prawnych tych państw oraz obywateli polskich mających miejsce zamieszkania w tych państwach kwot pieniężnych z tytułu:

- 1) wynagrodzeń pracowników przedstawicielstw dyplomatycznych, handlowych i innych oficjalnych przedstawicielstw w Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej państw, z którymi Polska Rzeczpospolita Ludowa rozlicza się na podstawie umów o płatnościach niehandlowych, lub międzynarodowych organizacji tych państw,

- 2) wynagrodzeń wypłacanych na podstawie umów międzynarodowych z tytułu umów o pracę, stypendiów, diet i innych kwot należnych w związku z zatrudnieniem lub pobieraniem nauki w Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej,
- 3) należności przypadających osobom zagranicznym zaproszonym przez osobę krajową nie będącą osobą fizyczną z tytułu wygłoszenia odczytów i referatów naukowych,
- 4) honorariów autorskich i artystycznych,
- 5) odszkodowań z tytułu wypadków przy pracy, jak również odszkodowań i zadośćuczynienia z tytułu czynów niedozwolonych,
- 6) posiadania w Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej środków pieniężnych przed wyjazdem z kraju do jednego z tych państw w celu zamieszkania,
- 7) emerytur i świadczeń o charakterze rentowym,
- 8) ubezpieczeń,
- 9) spadków,
- 10) alimentów do wysokości 50.000 zł miesięcznie,
- 11) zapomóg do wysokości 20.000 zł miesięcznie dla członków najbliższej rodziny,
- 12) innych należności pieniężnych prawomocnie orzeczonych przez uprawnione organy administracji państwowej

— z zastrzeżeniem wzajemności oraz pod warunkiem, że łączna wysokość przekazanej kwoty ze wszystkich tytułów na rzecz jednej osoby nie przekracza 3.000.000 zł rocznie.

2. Przekazanie następuje po wymianie waluty polskiej na walutę państwa, do którego Narodowy Bank Polski ją przekazuje.

3. Warunkiem przekazania kwot z tytułów wymienionych w ust. 1 jest udokumentowanie przez zlecającego tytułu należności podlegającej przekazaniu.

§ 15. 1. Zezwala się, z zastrzeżeniem wzajemności, na przekazanie do państw, z którymi Polska Rzeczpospolita Ludowa nie rozlicza się na podstawie umów o płatnościach niehandlowych, świadczeń emerytalno-rentowych na rzecz osób zagranicznych, które nabyły prawo do tych świadczeń w kraju, na podstawie decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych stwierdzającej nabycie tych praw.

2. Przekazanie następuje po wymianie waluty polskiej na walutę państwa, do którego Narodowy Bank Polski ją przekazuje.

§ 16. Zezwala się podmiotom gospodarczym na przekazanie z ich rachunków walutowych za granicę walut obcych na pokrycie kosztów wynagrodzeń pracowników w ramach realizowanych za granicą kontraktów zawartych z osobami zagranicznymi.

§ 17. 1. Zezwala się, z zastrzeżeniem ust. 3, na przekazanie za granicę walut obcych, zgromadzonych na rachunkach walutowych „A” i „S”, na zakup rzeczy ruchomych i usług oraz na pokrycie innych wydatków związanych z podróżą, jak również na pokrycie składek z tytułu członkostwa w organizacjach za granicą.

2. Zezwala się na przekazanie za granicę walut obcych zgromadzonych na rachunkach walutowych „A” i „S” oraz na rachunkach wkładów oszczędnościowych w walutach wymiennalnych potwierdzonych certyfikatami depozytowymi do wysokości salda rachunku łącznie z odsetkami, w razie wyjazdu posiadacza rachunku za granicę na pobyt stały lub zmiany pobytu czasowego za granicę na pobyt stały, a także w razie przejęcia wkładu w drodze spadku, zapisu lub z tytułu dyspozycji wkładcy na wypadek śmierci na osobę zagraniczną.

3. Przekazanie za granicę walut obcych zgromadzonych na rachunkach walutowych „S” może nastąpić tylko do państw, z którymi Polska Rzeczpospolita Ludowa rozlicza się na podstawie umów o płatnościach niehandlowych.

4. Zezwala się na przekazywanie za granicę walut obcych zgromadzonych na rachunkach walutowych „C”, pochodzących z tytułów, o których mowa w § 7 ust. 1 pkt 3.

5. Zezwala się osobom zagranicznym na przekazanie za granicę walut obcych, pochodzących z realizacji zagranicznych przekazów bankowych i pocztowych, czeków, czeków podróżniczych, weksli i akredytyw pieniężnych.

§ 18. Zezwala się osobom krajowym na przekazanie za granicę z ich rachunków walutowych walut obcych w celu uiszczenia:

- 1) kosztów postępowania sądowego i arbitrażowego, związanych z udziałem w procesach z osobami zagranicznymi, jeżeli ich wysokość nie przekracza 10.000 dolarów USA lub ich równowartości w jednej sprawie,
- 2) podatków, opłat celnych i innych opłat administracyjnych (urzędowych), jeżeli obowiązek ponoszenia ich przez osobę krajową wynika z przepisów prawa.

§ 19. Zezwala się krajowym osobom prawnym na przekazanie należności z tytułu składek w walutach obcych w organizacjach międzynarodowych oraz opłaty w międzynarodowych sieciach hotelowych.

§ 20. 1. Zezwala się podmiotom gospodarczym na przekazanie za granicę walut obcych należnych kontrahentowi zagranicznemu z tytułu odpowiedzialności kontraktowej, deliktowej i bezpodstawnego wzbogacenia, powstałej w związku z zawartą umową dotyczącą zakupu lub sprzedaży towarów i usług, pod warunkiem że zapłata następuje w walucie kontraktu.

2. Zezwala się podmiotom gospodarczym świadczącym usługi hotelarskie i kempingowe na przekazanie za granicę walut obcych na rzecz osób zagranicznych korzystających z tych usług z tytułu odpowiedzialności kontraktowej i deliktowej powstałej w związku ze świadczoną usługą.

§ 21. Zezwala się osobom krajowym na przekazanie za granicę walut obcych na pokrycie należności z tytułu nabycia praw autorskich lub praw do projektów wynalazczych.

§ 22. Zezwala się podmiotom gospodarczym na przekazanie za granicę walut obcych na finansowanie kosztów utrzymania ich przedstawicielstw za granicą i na zawarcie w tym celu z bankiem zagranicznym umowy rachunku bankowego, na którym przekazane waluty obce będą gromadzone.

Rozdział 3

Zezwolenia na inne czynności wymagające zezwolenia dewizowego

§ 23. 1. Zezwala się podmiotom gospodarczym na udzielanie kredytów w obrocie dewizowym z zagranicą w związku z prowadzonym przez te podmioty eksportem towarów (z wyłączeniem paliw i surowców) i usług, pod warunkiem że:

- 1) wysokość udzielonego kredytu nie przekracza 500.000 dolarów USA lub ich równowartości w walucie obcej wymiennalnej, a jego okres spłaty nie przekracza 360 dni od dnia udzielenia kredytu,
- 2) oprocentowanie i inne warunki udzielonego kredytu nie będą korzystniejsze dla kredytobiorcy niż powszechnie stosowane w analogicznych przypadkach na międzynarodowym rynku finansowo-kredytowym,
- 3) zostaną ustalone wystarczające zabezpieczenia spłaty i transfery do kraju należności z tytułu udzielonego kredytu.

2. O udzielonym kredycie należy powiadomić Fundusz Obsługi Zadłużenia Zagranicznego, podając oznaczenie kredytobiorcy, wysokość kredytu, towar lub usługę, na których zakup został udzielony, oraz warunki spłaty, w terminie 14 dni od dnia udzielenia kredytu.

§ 24. 1. Zezwala się podmiotom gospodarczym na zaciąganie kredytów w obrocie dewizowym z zagranicą w związku z prowadzonym przez te podmioty importem towarów i usług, pod warunkiem że:

- 1) wysokość zaciągniętego kredytu nie przekroczy 500.000 dolarów USA lub ich równowartości w walucie obcej wymiennalnej, a termin jego spłaty nie przekroczy 3 lat od dnia zaciągnięcia kredytu,
- 2) warunki zaciągniętego kredytu nie będą mniej korzystne dla kredytobiorcy niż powszechnie stosowane w analogicznych przypadkach na międzynarodowym rynku finansowo-kredytowym.

2. O zaciągniętym kredycie należy powiadomić Fundusz Obsługi Zadłużenia Zagranicznego, podając oznaczenie kredytodawcy, wysokość kredytu, towar lub usługę, na których kupno został udzielony, oraz warunki spłaty, w terminie 14 dni od dnia zaciągnięcia kredytu.

§ 25. 1. Zezwala się podmiotom gospodarczym na dokonywanie płatności za granicę oraz pobieranie należności pieniężnych z zagranicy w walucie obcej bez pośrednictwa banku dewizowego, pod warunkiem że dokonywana płatność lub pobierane należności nie przekraczają 10.000 dolarów USA lub ich równowartości z jednego tytułu.

2. Zezwala się podmiotom gospodarczym na dokonywanie rozliczeń w obrocie z tymi samymi osobami zagranicznymi w formie wzajemnych potrąceń należności z zobowiązaniami, pod warunkiem że zobowiązania te są wymagalne i nie przedawnione, a kwota potrącenia nie przekracza 50.000 dolarów USA lub ich równowartości w innej walucie obcej oraz że w razie dokonania potrącenia za podstawę obliczenia wysokości odprzedaży bankom dewizowym części wpływów w walutach obcych z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej przyjmuje się należność sprzed dokonania potrącenia.

§ 26. Zezwala się osobom krajowym fizycznym, które miały miejsce zamieszkania za granicą i przybyły do kraju w celu zamieszkania, na pozostawienie za granicą wartości dewizowych stanowiących ich własność przed przybyciem do kraju.

§ 27. 1. Zezwala się osobom zagranicznym prowadzącym sprzedaż artykułów konsumpcyjnych w środkach regularnej lądowej komunikacji międzynarodowej, należących do państw, z którymi Polska Rzeczpospolita Ludowa rozlicza się na podstawie umów o płatnościach niehandlowych, na sprzedaż tych artykułów za walutę obcą tych państw w czasie przebiegu w kraju.

2. Zezwala się osobom zagranicznym obsługującym autobusy regularnej komunikacji państw, o których mowa w ust. 1, na sprzedaż biletów i miejscówek w tych autobusach w czasie ich przebiegu w kraju za walutę obcą tych państw.

3. Zezwala się osobom zagranicznym, o których mowa w ust. 1 i 2, a w przypadku osób prawnych — ich pracowników, na wywóz do państw, z którymi Polska Rzeczpospolita Ludowa rozlicza się na podstawie umów o płatnościach niehandlowych, walut obcych oraz waluty polskiej uzyskanych ze sprzedaży, z zastrzeżeniem wzajemności.

§ 28. 1. Zezwala się podmiotom gospodarczym będącym osobami fizycznymi, spółkami cywilnymi lub spółkami jawnymi osób fizycznych na rozporządzanie walutami obcymi, uzyskanymi z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej, na cele nie związane z tą działalnością.

2. Zezwala się fundacjom i stowarzyszeniom na rozporządzanie walutami obcymi, uzyskanymi z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej, na cele statutowe nie związane z tą działalnością gospodarczą.

§ 29. Zezwala się osobom krajowym na ustalanie i przyjmowanie w kraju od osób krajowych i zagranicznych części należności z tytułu umowy o wycieczkę zagraniczną w walutach obcych wymiennalnych do wysokości odpowiadającej wydatkom poniesionym przez organizatorów wycieczki w tych walutach na cele opłaty za granicą świadczeń osób zagranicznych, wliczonych w cenę wycieczki.

§ 30. Zezwala się podmiotom gospodarczym na ustalanie i przyjmowanie w kraju od osób krajowych należności w walutach obcych wymiennalnych za przewóz osób krajowych na trasach zagranicznych środkami przewozu przewoźnika zagranicznego, z wyjątkiem przypadku, gdy usługa świadczona jest przez przewoźnika mającego siedzibę w państwie, z którym Polska Rzeczpospolita Ludowa rozlicza się na podstawie umów o płatnościach niehandlowych.

§ 31. Zezwala się podmiotom gospodarczym na ustalanie i przyjmowanie w kraju od osób krajowych części należności w walutach obcych wymiennalnych za przewóz osób krajowych koleją na trasach zagranicznych w wysokości odpowiadającej wydatkom poniesionym na rzecz osób zagranicznych przez kolej w tych walutach, w związku z przewozem poza granicami kraju.

§ 32. 1. Zezwala się na ustalanie oraz przyjmowanie w kraju w stosunkach między podmiotami gospodarczymi

należności w walutach obcych wymiennalnych za usługi przewozu przesyłek i spedycji, oraz za usługi morskiej gospodarki rybnej, świadczone poza granicami kraju, z wyłączeniem usług świadczonych wyłącznie na terytoriach państw, z którymi Polska Rzeczpospolita Ludowa rozlicza się na podstawie umów o płatnościach niehandlowych, w komunikacji pomiędzy Polską Rzeczpospolitą Ludową i tymi państwami.

2. Zezwala się na ustalanie oraz przyjmowanie w kraju od podmiotów gospodarczych należności w walutach obcych wymiennalnych za międzynarodowe dokumenty umożliwiające wjazd na terytorium innego kraju w związku z wykonywaniem usług wymienionych w ust. 1.

§ 33. Zezwala się podmiotom gospodarczym na ustalanie i przyjmowanie w kraju od osób krajowych fizycznych należności w walutach obcych wymiennalnych za przewóz przesyłek na trasach zagranicznych środkami przewozu przewoźnika zagranicznego, z wyjątkiem przypadku, gdy usługa świadczona jest przez przewoźnika mającego siedzibę w państwie, z którym Polska Rzeczpospolita Ludowa rozlicza się na podstawie umów o płatnościach niehandlowych.

§ 34. Zezwala się podmiotom gospodarczym na rozporządzanie walutami obcymi uzyskanymi z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej:

- 1) na zakup towarów z importu na cele socjalne załogi podmiotu gospodarczego — do wysokości 1% rocznych wpływów pozostałych po dokonaniu obowiązkowej odprzedaży,
- 2) na cele społecznie użyteczne nie związane z prowadzoną działalnością gospodarczą — do wysokości 5% rocznych wpływów pozostałych po dokonaniu obowiązkowej odprzedaży.

§ 35. Zezwala się osobom krajowym nie będącym podmiotami gospodarczymi na zawieranie w kraju z osobami zagranicznymi umów o świadczenie usług na rzecz osób zagranicznych, jeżeli spełnienie świadczenia niepieniężnego ma nastąpić za granicą.

Rozdział 4

Przepisy ogólne i końcowe

§ 36. Użyte w niniejszym zarządzeniu określenia:

- 1) „państwo, z którym Polska Rzeczpospolita Ludowa rozlicza się na podstawie umów o płatnościach niehandlowych” — oznacza Socjalistyczną Republikę Albanii, Ludową Republikę Bułgarii, Czechosłowacką Republikę Socjalistyczną, Koreańską Republikę Ludowo-Demokratyczną, Republikę Kuby, Mongolską Republikę Ludową, Niemiecką Republikę Demokratyczną, Socjalistyczną Republikę Rumunii, Węgierską Republikę Ludową, Demokratyczną Republikę Wietnamu i Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich,
- 2) „przewóz przesyłek” — oznacza przewóz w komunikacji międzynarodowej towarów, mienia i innych przesyłek nie stanowiących bagażu towarzyszącego oraz świadczone za granicą usługi maklerskie i agencyjne związane z przewozem przesyłek oraz inne usługi transportowe,
- 3) „należności za przewóz osób” — oznacza opłaty za przewóz osób drogą lądową, powietrzną i wodną, wskazane w dokumentach przewozu (bilety na przejazd, karty okrętowe, zlecenia na wykonanie usług

- przewozowych) oraz opłaty za miejsca sypialne, miejsca do leżenia, rezerwację miejsc, przewóz bagażu towarzyszącego,
- 4) „waluty wymienialne” — oznacza waluty obce uznane przez Narodowy Bank Polski za wymienialne,
 - 5) „rachunek walutowy” — oznacza rachunek prowadzony w polskim banku dewizowym w kraju w walucie obcej,
 - 6) „rachunki walutowe A” — oznacza rachunki bankowe osób krajowych fizycznych, prowadzone w walutach wymienialnych,
 - 7) „rachunki walutowe S” — oznacza rachunki bankowe osób krajowych fizycznych, prowadzone w walutach państw socjalistycznych,
 - 8) „rachunki walutowe C” — oznacza rachunki bankowe osób zagranicznych, prowadzone w walutach obcych wymienialnych.

§ 37. 1. Tracą moc:

- 1) zarządzenie Ministra Finansów z dnia 29 kwietnia 1958 r. w sprawie prowadzenia specjalnych rachunków zagranicznych dla przedstawicielstw obcych i pracowników tych przedstawicielstw będących cudzoziemcami dewizowymi (Monitor Polski Nr 38, poz. 222),
- 2) zarządzenie Ministra Finansów z dnia 25 września 1976 r. w sprawie rachunków bankowych krajowców dewizowych prowadzonych w walutach państw socjalistycznych (Monitor Polski Nr 38, poz. 172 i z 1979 r. Nr 4, poz. 40),

- 3) zarządzenie Ministra Finansów z dnia 10 marca 1984 r. w sprawie zezwolenia na niektóre czynności obrotu dewizowego (Monitor Polski Nr 7, poz. 52, z 1986 r. Nr 33, poz. 244, z 1987 r. Nr 32, poz. 277, z 1988 r. Nr 6, poz. 55 i Nr 28, poz. 252 oraz z 1989 r. Nr 3, poz. 29 i Nr 32, poz. 253).

2. W zakresie uregulowanym niniejszym zarządzeniem tracą moc:

- 1) zarządzenie Ministra Finansów i Prezesa Narodowego Banku Polskiego z dnia 30 listopada 1984 r. w sprawie rachunków bankowych osób krajowych fizycznych prowadzonych w walutach wymienialnych oraz uchylecia ograniczeń w dysponowaniu środkami zgromadzonymi na tych rachunkach bankowych (Monitor Polski Nr 27, poz. 192, z 1987 r. Nr 30, poz. 234 i z 1988 r. Nr 17, poz. 140),
- 2) zarządzenie Ministra Finansów i Prezesa Narodowego Banku Polskiego z dnia 30 lipca 1986 r. w sprawie rachunków bankowych osób zagranicznych prowadzonych w walutach wymienialnych (Monitor Polski Nr 27, poz. 187),
- 3) zarządzenie Ministra Finansów i Prezesa Narodowego Banku Polskiego z dnia 22 września 1987 r. w sprawie wkładów oszczędnościowych w walutach wymienialnych potwierdzonych certyfikatami depozytowymi (Monitor Polski Nr 30, poz. 235).

§ 38. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: w z. M. Dąbrowski

265

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRACY I POLITYKI SOCJALNEJ

z dnia 25 września 1989 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie norm żywienia oraz wysokości równoważników pieniężnych za żywienie i ubranie oraz zasad ich wypłacania poborowym odbywającym służbę zastępczą.

Na podstawie art. 205 pkt 3 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. z 1988 r. Nr 30, poz. 207 oraz z 1989 r. Nr 20, poz. 104, Nr 29, poz. 154 i Nr 34, poz. 178) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 12 października 1988 r. w sprawie norm żywienia oraz wysokości równoważników pieniężnych za żywienie i ubranie oraz zasad ich wypłacania poborowym odbywającym służbę zastępczą (Monitor Polski Nr 30, poz. 272) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 2 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Poborowemu przysługuje miesięczny równoważnik pieniężny w wysokości 2,5-krotnego najniższego wynagrodzenia pracowników zatrudnionych w uspołecznionych zakładach pracy, ogłaszanego przez Ministra Pracy i Polityki Socjalnej w Dzienniku Urzędowym Polskiej Rzeczypospolitej Ludo-

wej „Monitor Polski” na podstawie odrębnych przepisów, jeżeli zakład pracy nie może mu zapewnić żywienia lub z innych uzasadnionych przyczyn poborowy nie korzysta z bezpłatnego całodziennego żywienia.”,

- 2) w § 2 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Równoważnik, o którym mowa w ust. 1, za okres krótszy niż jeden miesiąc wypłaca się w wysokości 1/30 równoważnika za każdy dzień.”,

- 3) w § 3 w ust. 1 wyrazy „równoważnik pieniężny za ubranie w wysokości 4000 zł miesięcznie” zastępuje się wyrazami „miesięczny równoważnik pieniężny za ubranie w wysokości 20% równoważnika, o którym mowa w § 2 ust. 1”.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 października 1989 r.

Minister Pracy i Polityki Socjalnej: J. Kuroń